

Kad porastem bit ću...državni službenik!!!!

Prije nekoliko dana opet sam (neposredno) bila u prilici da se uvjerim šta znači raditi sa "državnom institucijom". Desetine sastanaka, stotine mailova i nebrojeni telefonski pozivi, samo su dio jaaaaako dugog puta do konačnog odgovora. Minute i minute potrošene u šuplja objašnjavanja kako i zašto nešto ne može, bez "plana B" i prijedloga kako bi to nešto možda i moglo. Kako je moj usud da sam većinu svoga radnog vijeka provela u privatnom sektoru (gdje je situacija daleko od idealne, da se razumijemo, no uglavnom se zna ko kosi, a ko vodu nosi) još pokušavam dokučiti otkud pravo ljudima zaposlenim u državnim institucijama da se ponašaju vrlo komotno (za naše pare, da se razumijemo)...

Najprije me zanimalo da li postoji sankcija za državnog službenika koji svoj posao ne (u)radi kako treba. Odgovor je bio "da", postoji nešto što se zove disciplinski postupak predviđen zakonom, sankcije su na nivou odbitka 20 posto od plaće ili raspored na drugu dužnost uz milion pravnih finesa da se kojim slučajem ne ugrozi pravo osobe protiv koje se vodi postupak (šteta nanesena instituciji (ne)radom dotičnog se malo ili nimalo uzima u obzir).

Ako je pravno sve čisto, državnog službeniku protiv kojega se vodi postupak uvijek ostaje bolovanje kao način da izbjegne sankciju (jer dok je na bolovanju ne može se voditi disciplinski postupak). Čak i ako ga provedete do kraja i odredite sankciju, po pravilu slijedi sudski postupak gdje možete biti optuženi za sve i svašta (od mobinga do nacionalne netrpeljivosti i sl.) Sudovi su po pravilu na strani radnika i institucijama odrežu kazne (novčane) za duševnu bol i svašta nešto...

Na kraju, situacija je takva da se mnogi pomire sa činjenicom da imaju gomilu neradnika, nesposobnih i neučinkovitih službenika, pritisak prebacuju na one koji hoće i žele raditi. Rezultat – na jednog radnika u pravom smislu te riječi, u većini državnih institucija imate barem pet lezihljebovića i neradnika protiv kojih se možete boriti...ničim.

Ima li lijeka? Ima... Hitno mijenjati zakon o državnoj službi, uvesti tromjesečne revizije učinka svakog državnog službenika – nakon tri negativne revizije, zahvaliti se na saradnji i tražiti onoga ko hoće raditi? Imamo li takvih? Vjerovatno ima, no njihov broj progresivno pada, pošto većina (poučena viđenim) kada poraste želi biti baš taj državni službenik... No, bojim se da je takav razvoj događaja velika tlapnja (što bi rekli naši zapadni susjedi) iz jednog možda i važnijeg razloga. Teško je, naime, očekivati da će izmjene zakona izglasati baš oni koji zahvaljujući takvom zakonu sjede godinama i u tom parlamentu, a da ništa vrijedno zdrave pameti nisu napravili... Da izglasaju mogućnost da umjesto njihove stranačke preporuke, pravila zapošljavanja budu dovedena tamo gdje im je mjesto (a gdje i jesu u toj famoznoj Evropi) – dakle, red, rad i disciplina, ravno je nemogućoj misiji... A o etici i poslovnom insanskom moralu možemo svi zajedno sanjati i rado ih se sjećati... **B**

Aida Delić,
glavna i odgovorna urednica